

Behandling, og som maatte har affholdt flere Medlemmer fra at stemme for Forslaget, uagtet de vare enige med mig om Systemets Hensigtsmæssighed. Jeg har nemlig, hvad der ogsaa anerkjendes af de Medlemmer, der nu have været med at stille dette Forslag til 3die Behandling, udfundet en Form, saa at Forslaget kunde udtrykkes paa en simple Maade, uden at det dog i Realiteten kom til at afvige synderligt fra det foregaaende Forslag. Jeg skal nu forsøge at imødegaae de Indvendinger, der ere gjorte imod selve Systemet ved den anden Behandling. Grundlaget for den Scala, som efter Udvalgets Forslag blev vedtagen af Thinget ved anden Behandling, og hvis Særkjende jo er, at Pensjonsforholdstallet staaer stille eller næsten staaer stille ved de 2 Broker $\frac{1}{2}$ og $\frac{2}{3}$, dette maa uærgteligt, saaledes som ogsaa den ærede Ordfører angav, være, at Embedsmændene skulde under en tiltagende Tjenestetid og med korte Mellemrum, stige fra en meget lav Gage til en Gage, der i Reglen var temmelig høi, saa at Pensjonens Størrelse derved, uafhængig af Pensjons-scalaen, kom til at tiltage i en passende Grad. — Men, efter min Mening er denne Forudsætning aldeles ikke begrundet i de faktiske Forhold. Jeg tror tværtimod, at den største Deel af vore Embedsmænd ikke, selv efter meget lang Tjenestetid, naae nogen Gage, der kan kaldes temmelig høi, og at de i Reglen ikke i nogen betydelig Grad have havt Gageforhøielse i den Deel af deres Embedstid, som danner Hovedaffnittet af deres Embedsbane. Det er netop denne Række af lavt lønnede og med Hensyn til Gage langsomt stigende, eller stillestaende Embedsmænd, som efter min Formening fortjene et særligt Hensyn ved et Pensjonssystem, hvor man vil opstille en almindelig Regel for alle Embedsclasser. Jeg skal, for at bevise denne Paastand, anføre endel Exempler. Først vil jeg nævne nogle Embedsclasser, som ikke kunne naae over en Gage af indtil 1400 Rbd., deels fordi denne Gage er den højeste, som gives for det Slags Embeder, hvortil de have uddannet sig, og deels fordi de i Reglen ville forblive i de Embeder, hvori de ere, indtil de affediges for Alderdom, og disse Embeder have ikke nogen

Gage, der overstiger denne Sum, deels ville i en meget lang Række af Aar blive staaende næsten paa een og samme Gage; saadanne Embedsmænd ere f. Ex.: Overlærerne ved Skolerne, Stifts- og Landphysici, Skuespillere, Soldcontrolleurer, Soldforvaltere, Havneskrivere, Postcontrolleurer og den største Deel af vore Postmestere. Dernæst vil jeg nævne Embedsclasser, hvor Gagen paa lignende Maade ikke synderligt kommer til at overstige 1000 Rbd., saaledes som Overlægerne, Regnskabsførerne, tildeels Auditeurerne ved Militairretaten, Revisorer, Registratorer, Bogholdere, Assistenten, en talrig Deel af vore Fuldmægtige, Cancellister og Copistter; endelig skal jeg nævne en stor Mængde Embedsmænd, som i hele deres Embedstid ikke naae op til over 7 à 800 Rbd., f. Ex. endel Adjuncter, Seminarielærerne, Landinspec-teurer, Districtslæger, Capelmusici, Postskrivere, Postbud, Strandcontrolleurer, de 125 Soldassistenten, der ere pensjonsberettigede, og som have en Gage mellem 500 og 700 Rbd., Sotihuslieutenanter, de forskjellige Haandværksmestere ved Holmen, f. Ex. Mastmagere, Skibsbyggere, Pælebukker, Rebslagere, Anfersmede o. s. v., som Alle have en Gage mellem 500 og 700 Rbd.; for disse Embedsclasser, og jeg kan nævne flere, saa at det skal anerkjendes, at det er Størstedelen — i Forbigaaende kan jeg anføre, at, naar man sammantæller de Embedsmænd og Betjente, som ere anførte i Finantsloven, saa vil man finde, at, naar 4000 af dem have en Gage, som er under 1500 Rbd., saa have kun omtrent 500 en Gage, der er over 1500 Rbd., saa at De altsaa deraf ogsaa seer, at de forstævnte udgjøre rigeligt Størstedelen af Embedsstanden; — for alle disse Embedsmænd, siger jeg, gjælder ingenlunde den Forudsætning, som man har lagt til Grund for Pensjonsloven, det vil sige, de faae ikke i deres Tjenestetid, selv om den er meget lang, et saadant Tillæg i Gage, at det kan lede til en Pension, som sikrer dem en nogenlunde sorgfri Alderdom, naar de have udtjent, og dette bør dog være den første Betingelse for Pensjonssystemet, fordi Affed formedelst Alderdom bør være det Regelmæssige. Derfor bør Pensjonsforholdstallet stige jævnt med Tjenesteaarenes Antal; derfor bør man